

В людських відносинах не те нове, чого ніколи не зроблено, а те, що в означеному моменті приносить відносному організмові потрібну поміч. Програма Рузвелта вернула американцям, в хвилині сумнівів у себе самих, віру в можливість ділання. Він вернув демократії, в хвилині дегенерації, розуміння авторитету. Авторитетові, в хвилині легенерації в демагогію, наказав пошану для свободи. Вперше не революційний голова держави відмовився признати цей невиносимий скандал, що мовляв: обильність добра, побіч нужди, це неминуче право природи. Спробував примінити свою країну до нових умовин продукції і ввести в життя політичні методи, які в фізичному житті дали великі висліди. Увінчуються ці спроби успіхом? Ніхто не знає. Завдання це нове, не пересічне, може неможливе. На кожний випадок матиме велику заслугу, що не зневірівся в державу серед страшних обставин.

З французької мови переклав

І. Черкавський.

М. Лучицький.

Вплив жидів на сучасне письменство й культуру.

Недавно принесли часописи вістку, що заступником комісара освіти на радянській Україні став тов. Ізраїль Хаїт. Очевидно євреї, очевидно й єврейська буде по духові його діяльність. А що заступник міністра це звичайно властивий спірітус агенс, отже аж тепер правління УССР матиме освіту справді „радянську“, а не якусь там ухилову.

Коли розглянемо (за радянськими джерелами навіть, як прим. велика книга Лейтеса-Яшека п. з. „Десять літ радянського письменства на Україні“) новіших радянських письменників, котрі пишуть українською мовою, то по виєлімінуванню великого числа ано- і псевдо-німних плотиць серед асів того письменства найдемо багато призвищ та облич родом з „палестинської шляхти“ й чимало активних членів Червоної Армії та Г. П. У. (чрезвычайки). „На кашкеті в мене зірка пятикутня, а у серці тьма“ — признається чекіст В. Сосюра (тепер поет). В ГПУ. служив активно М. Скрипник, один з перших членів радянського правління на Україні, — довгий час міністр освіти, академик, письменник і т. д. В Черв. Армії працювали дальше письменники Сава Зах. Божко (белетрист), Антін Васильович Дикий (поет), Микола Хвильовий (белетрист), Олесь Досвітній (белетрист) і б. і. Активно служить досі в ГПУ. поет Михайло Шульга-Шульженко. На „секретних сотрудників“ ГПУ. годі напевно вказувати; певне одно, що серед них чимало письменників. Ось прим. такий спец від „остерігання“ як Андрій Хвиля. Коли від якогось з українських компісменників завіє цебулею антисемітизму чи іншого якогось ухи-

лу, зараз тов. А. Хвиля „остерігає“ даного типа в офіційних часописах. А таке „остереження“ це одно з денунціяцією. Так А. Хвиля „остерігав“ прим. М. Хвильового... А зараз по „остереженню“ прийшли допити, виключення, бойкот і... покаяння.

Найпевніші, найліпші й найбільш могучі „українські“ письменники жидівського роду. З-поміж них згадаємо: Левон Ляйн (автор „екранізованого“ роману), Л. Френкель (драми і проза), Раїса Троянker (вірші), Лібер Рабинович (вірші), Д. Ліберман (оповідання), К. Карий (інші псевдоніми: Каштан, Карий; дійсне прізвище Розенкранц, Андрій Володимирович — пише драми), Кость Котко (дійсне прізвище М. Любченко, пише сатири й гуморески), Леонід Первомайський (оповідання), Борис Тенета (дійсне прізвище Б. Гурій, оповідання й вірші) та б. і. Справжніми китами щодо значіння і впливів є два жида: Володимир Коряк, історик нової літератури і літкритик та А. М. Лейтес, літ. критик. Останній організував „Всеукраїнський (!) Союз Письменників“ і був його першим секретарем. Оба вони силою своїх впливів у раджурналах справжні диктатори літературної критики на радянській Україні.

Цікава річ, що й на галицькій Україні чи не найважливішим викладовцем більшовицької правовірності для комуністичних часописів є жид Людвик Розенберг (псевдонім Чорний, бувший СС.). Він справді офіційно ніде не виступає, та всі знають, що його роля дуже важна в комуністичній акції на галицькім терені. Самбірський процес здеконспірував його ролю: Розенберг був тим, що на зїзді в Харкові спротивився спільній праці комуністів з Дм. Палієвом та Індишевським. Цікаво, що в „Нових Шляхах“ серед т. зв. „письменницького молодняку“ виступали різні жида, прим. Р. Кантор. Жидівський тон його писань видно в повній хулі вірші: „Манастирська елегія“ (Н. Шл. 1931, ст. 327), і інших „поезіях“ прим. „Макдональда Гітлер чубить“ (тамже ст. 102), згл. „Божественне“ (тамже ст. 195), де читаємо:

... „Ми боги... як схочем.

... „Ми S. O. S. вже хутко скреслим...

... „Покликан катом будь...

... двоногий боже,...

і т. д. Сама хула й безвірницька лайка. Застановляє й те, що в „Нових Шляхах“ серед перекладів з чужих літератур форсовано жидів, прим. Артура Шніцлера („Зелений Какаду“; сам А. Ш. гнилий декадент з нахилом до т. зв. сальонового соціалізму), Бернарда Гресе, Гуго Гофмансталя (пів-жид), Юліяна Тувіма, К. Гіршмана, Нахмана Бліца, М. Розенфельда, Соні Гайферман, Ш. Черніховського, Аліни Лян і б. і.

Цікаве й те, що величезні видавничі підприємства „Чайка“ у Відні та Оренштайна в Липську були перше пів, друге зовсім у жидівських руках. „Чайка“ форсувала протихристиянську белетристику щиро жидівсько-масонського покрою. Оренштайн побіч українських клясиків форсував Маркса, Кавтського й і. основоположників жидівського плоду: соціалізму.

Добір белетристики в одній поважній українській газеті теж щиро жидівського духа.

Ніякої протижидівської статті майже ніяка українська газета вам не видрукує, бо „не випадає“...

Примірів на зажидження української літератури й фільосемітства нашої преси можна би навести багато більше, та місця мало. На всякий випадок „остерігаю“ як Андрій Хвиля: газова невидима атака йде!

„Потішаюче“: гляньмо, що діється в поляків. Недавно почали друкувати деякі ендецькі часописи спис жидів, які пишуть по польськи. Ось частина першої „транші“ тої ізра-еліти польського письменства й журналістики. Бельмонт Леон (повісті, кримінал і порнографія), Брайтер Еміль (критик), Бжехва Ян (Лесман, поет), Гридзевскі Мечислав (Гріцгендлер, редактор „Вядомосьці Літерацкіх“), Гемар (Гешелес, автор куплетів і ревій, порнограф), Ямпольскі Влодзімеж (Ямполлер, літерат), Єллента Цезари (Гіршбанд, критик і повістяр), Калляс Анеля (Корнгут, повісті, порнографія), Корчак Януш (Гольдшмідт, повісті), Конар А. А. (Кіндерфройнд, повісті), Кшивіцка Ірена (Гольдберг, повісті, сексуалізм і кримінал, співробітниця „Лігі Свядомого Мацежиньства“), Лесьмян Болеслав (Лесман, поет), Мар Ян Ст. (Левін, порнограф), Наглерова Гермінія (псевд. Й. Стич, повісті), Ортвін Остап (Каценелленбоген, критик), Покер Джім (Гольдман, сенз. повісті), Раорт (Раппапорт, гуморист), Слободнік Влодзімеж (поет, рецензент, драматург, куплети й ревії), Тувім Юліян і Ірена (вірші, ревії, куплети), Васовскі Юзеф, (Вассерцуг, санацийний публіцист з „Епоки“, професор журналістичної школи), Ват Александер (Хват, комуніст, поет і перекладчик), Вінавер Бруно (комедії, популяризатор „науки“), Вітлін Юзеф (пацифіст, поет), Загорска Стефанія (реценз. фільмів у „Вяд. Літ.“). Усіх разом 84 прізвища. Все має бути щойно „перша транша“!...

Щиро польські прізвища поприбирали, аби закрити своє походження... Та воно все таки вилазить: конвертитка Ганна Загорска не може стравити хамського племени гайдамаків і в своїх щиропольських повістях солідно нас пацифікує...

На таку деконспірацію жида дуже обурилися. Жидівський тижневик „Опінія“ приніс зараз статтю жидівсько-польського поета Романа Брандштеттера п. з. „Ліста проскрипційна“. Багато обурення, пози, блюфу, „авто-да-фе“, інквізиції і т. п. І врешті.. дальше доповнення спису жидів у польській літературі. Ось вам ще, мовляв. Мати Міцкевича (а також і його коханка) були з жидівського роду, те саме мати Словацького. Славний сатаніст А. Чиньскі — жид. Жида: Клячко Юліян (Єгуда, Ляйб), Ян Єленьскі („чолови польскі антисеміта XIX wieku“), Зигмунт Крамшик, Ернест Лунінскі (Дайхес), Броніслава Найфельдудна, Міхал Балудцкі (повістяр), Антоні Лянге і ще 60 інших прізвищ.

Не була б це ще превелика трагедія, якби не те, що майже вся польська преса — цей пан прилюдної опінії — находиться в жидівських руках. Отже для приміру: „Ilustrowany Kurjer Co-

dzienny" (знаний з україножерства; редактор Леон Рубель, жид — Маріян Домбровскі тільки фігурант) і цілий його концерн: *Tajny Detektyw*, *"Tempo Dnia"*, *"Swiatowid"*, *"Na Szerokim Swiecie"*, *Wróble na Dachu*, і ін. Треба знати, що концерн ІКЦ. найсильніший у Польщі, а його видання найбільше поширені. Знову у Львові прим. в жидівських руках є „польські“ часописи: *"Gazeta Poranna"*, *"Wiek Nowy"*, *"Chwila"*, (бодай признається), *"Ilustrowany Ekspres Wieczorny"* і б. ін. Найпочитніший літературний журнал *"Wiadomości Literackie"* теж жидівський.

Догітлерівська німецька література була страшно заждижена. Історик німецької літератури Адольф Бартельс у книжці *"Die deutsche Dichtung der Gegenwart"* (Ляйпціг, 1921) в томі *"Die Jüngsten"* називає цей період просто „часом сензаціоналізму й пановання жидівства“.

Жиди так опанували німецькі літературні товариства, що прим. німецький „Пен-Клюб“ вислав на передостанній зїзд „Пен-Клубів“ у Будапешті (мабуть 1932 р.) як представників від німецької літератури майже самих жидів; промовцем був жид-комуніст Ернст Толлер. Плянували німецько-французький зїзд під Верденом; представниками Німеччини на тім зїзді мали бути самі жиди: Фойхвангер, Кер, Людвіг (Кон) і Флям. На щастя прийшла гітлерівська мітла й вимела тих „німецьких культуртрегерів“.

Для католика недопускаєме бойкотувати жидів як культурних робітників задля причин, котрі подають гітлерівці: чистоти раси і т. п. поганських засновків. Але життєва практика показує, що жиди в більшості як носії культури є розкладовим елементом. Дуже добре схопив впливи жидівської душі на сучасну культуру славний католик, італійський письменник Джованні Папіні в своїй сатиричній книжці п. з. „Гог“. Міліонер Гог (гінс) вибрав на секретаря жида, дра Бенрубія. Бенрубі „родився в Польщі, початкову науку побирав у Ризі, докторат філософії дістав у Єні, докторат фільології в Парижі; викладав у Барсельоні й Ціріху“. Гог вів цікаві розмови з Бенрубієм. Раз якось згадав про те, що жиди боягузи. Бенрубі не погоджувався на такий погляд. „Щодо духової відваги, то жиди не то що відважні, а просто зухвалі. Вони ніколи не були герої — як варвари, навіть за часів Давида, — зате перші з усіх народів спостерегли, що правдива вартість людини не в тому, щоб убивати подібних собі, а щоб вигострювати свій розум... Щоби (варвари) їх не винищували, вони (жиди) мусіли винайти орудники оборони. Тих орудників два: гріш та інтелігенція... Фльорени стали їх списками, дукати їх мечами, фунтстерлінги їх мушкетами, доляри їх гарматами.

...„Жид... в наслідок морального й містичного упадку Європи опинився в положенні одного з володарів землі... відлюдок з гетта став справді паном убогих і багатих.

...„Що міг зробити жид, топтаний і опльовуваний, щоби пімститися над своїми ворогами? Принизити, оплюгавити, обезличити й у порох замінити всі ідеали „гоя“, знищити вартості,

завдяки котрим може існувати християнство. І справді, коли вглянете глибше в справу, побачите, що жидівський інтелект уже від віків нічого іншого й не робив, лише підкопував і захитував коломни, що підпирали будову вашої думки, ваших найдорожчих вірувань. Від хвилини, коли жидам стало вільно свobodно писати, вашому цілому духовому скелетові грозить завалення.

„Німецький романтизм підніс ідеалізм і реабілітував католицтво; та ось прийшов малий жидок з Діссельдорфу, Гайне, й відразу почав злобно і злорадісно живо глумитися над романтиками, ідеалістами, католиками...

„Люди завжди гадали, що політика, мораль, релігія, мистецтво це найвищі вияви духа, які не мають ніякої лучности з біржею чи жолудком; та ось прийшов жид з Трієру, Маркс, тай каже, що всі ті дуже ідеальні речі виростають з почви й гнойовища найнижчої економіки...

„Весь світ уявляє собі людину-генія як божеську істоту, а злочинця як потвору; і знов являється жид з Верони, Льомброзо, та доказує вам ясно як на сонці, що людина-геній це напів божевільний чи там епілептик, а злочинці ніщо інше, як пережитки наших предків, отже наша близька родина...

„Наприкінці 19-ого століття Європа Толстоя, Ібсена, Верлена пишалася собою як одною з найвеличніших епох в історії людства; та прийшов будапештський жид, Макс Нордау, і наче забавляючись пояснює вам, що ваші славні поети це дегенерати, а ваша славна культура основана на брехні...

„Кожний з вас пересвідчений, що він нормальна й моральна людина; та ось представляється вам фрайберський жид з Моравії, Жигмонт Фройд, і відкриває, що в найбільш чеснім і в найбільш дистингованім джентельмені криється якийсь дегенерат, збочений родоложник і вбивник...

„Ще з часів „Науки любови“ і плятонічних труверів ми звикли глядіти на жінку гей на якогось бога, як на щось совершенне; та ось тоді втручується віденський жид, Вайнінгер, і науково та діалектично викладає, що жінка негідна й гідка істота, пропасть нечистоти й підлоти...

„Фільософи й уся інтелігенція завжди гадали, що розум єдиний засіб добути правду й шукати її найбільша почесть для людини; та ось встає паризький жид, Бергзон, і своїми ніжними й геніяльними аналізами валить першенство розуму, зрівнює з землею тисячлітню будову плятонізму й вирішує, що концептивна думка невисліді охопити дійсність...

„Майже скрізь розглядають релігії як вислід подивугідного співробітництва між Богом і найвеличнішою здібністю людини; та ось жид зі Сен-Жермен-ан-Лей, Соломон Райнах, береться вам доказати, що релігії ніщо більше лиш останки стародавнього табу дикунів, прогібіційні системи з ніжними ідеологічними надбудівками...

„Ми гадали, що живемо спокійно в устabilізованім і впорядкованім світі, котрий має тривкі підстави в часі й просторі, що

були для нас чимось ріжним від себе й абсолютним; та знову виходить ульмський жид, Айнштайн, та усталює, що час і простір одно й тесаме, що нема абсолютного простору ні часу, що все ґрунтується на вічній відносності (релятивності), отже будова старої фізики, гордості новочасного знання, повинна бути зруйнована...

...„Можна цей список продовжувати. Не кажу вже про політику, де диктатор Бісмарк мав за противника жида Ляссала; де Гледстен бачив як його переміг жид Дізраелі; де Кавурова права рука був жид Артомо, Клемансова жид Мандель, Ленінова жид Троцький.

„Вважайте, я не подав імен неясних або другорядних індивідуальностей. Сьогоднішня інтелектуальна Європа є в великій мірі під впливом або, коли хочете, під протекторатом великих жидів, котрих я вам назвав. Роджені серед найріжнородніших народів, віддані найбільш ріжноманітним досліддам, вони всі — чи це „німці“, „французи“, „італійці“, — чи вони математики чи поети, антропологи чи філософи, — всі вони мають одну спільну вдачу, одну спільну ціль: піддати в сумнів признану правду, принизити те, що нагорі, занечистити те, що видається чистим, захитати те, що видається сильним, вкаменувати все, що досі шановано.

„Ось розкладаюче ділання отруї, котру ми дестилуємо від віків, ось велика жидівська пімста над грецьким, латинським, християнським світом. Греки зробили з нас посміховище, римляни здесяткували нас і розігнали, християни нас катували й грабували; та ми — надто слабі, щоб узяти пімсту силою — ми почали завзятий наступ, що підгризає підвалини, на котрих стоїть ваша культура, народжена від Атен Плятона й Риму, цезарів і папів. І наша пімста вдається. Як капіталісти пануємо над фінансовим ринком в часі, коли економіка є всім або майже всім. Як мислителі пануємо над інтелектуальними ринками, помалу підчервлюючи старі вірування, релігійні чи мірські, обявлені чи ляїцистичні релігії. Жид зєдинює в собі дві найстрашніші крайності: він деспот в ділянці матерії та анархіст у ділянці духа“.

Кожний день, кожна зажніша подія стверджують правдивість слів Бенрубія. Малих виїмків з правила, жидівських щирих конвертитів, годі рахувати; вони тільки стверджують загальне правило. Терпіти розкладові елементи в живім організмі християнської культури Заходу — годі. Та й католицька релігія ніколи не заборонює нікому справедливої оборони своєї власности.

Ми — українці в Галичині — не дуже ще піддалися духові земляків Бенрубія й час нам іще пригідний, щоб усвідомити собі грозу невидимої газової атаки, заложити маски й одягнути охоронний одяг. А місця, де бризнули краплини духового іпериту, посипати хльоровим вапном. Творити українську культуру на засновках католицької Церкви, а всім розкладовим елементам вивістити рішучий бойкот!